

«Νέαν έδειξε κτίσιν ...»

Σοφία Μπεκρή.

Παναγία.

Με την φράση αυτήν ξεκινούν οι Γ΄ Χαιρετισμοί στην Υπεραγία Θεοτόκο, την Παναγία Μητέρα μας. Ως προς το περιεχόμενο, οι 12 Οίκοι από το Ν έως το Ω, η Γ΄ δηλαδή και η Δ΄ Στάση των Χαιρετισμών, αναφέρονται στο κοσμοσωτήριο έργο της Ενσαρκώσεως του Κυρίου και στην μεγάλη βοήθεια που προσφέρει η Θεοτόκος στο έργο αυτό.

Με την εμφάνιση της νέας κτίσεως, που εγκαινίασε ο Κτίστης και Δημιουργός με την Ενανθρώπησή Του, μας δείχνει, χωρίς να μας επιβάλλει, τον τρόπο της δικής μας αναγεννήσεως, εάν φυσικά ακολουθήσωμε τον δρόμο που μας υποδεικνύει. Εκείνος κατεβαίνει από τον ουρανό, γίνεται άνθρωπος «δια την ημών σωτηρίαν», «ίνα τον άνθρωπον Θεόν απεργάσηται», η δε Παναγία είναι εκείνη «δί΄ ης νεουργείται η κτίσις».

Εάν, λοιπόν, θέλωμε να γίνωμε και εμείς «καινοί άνθρωποι», ο υμνωδός μας καλεί να «ξενωθώμεν του κόσμου», όχι τοπικά αλλά πνευματικά. Να αποκόψωμε τους δεσμούς μας από τον κόσμο της φθοράς, της αμαρτίας και του θανάτου, κοινώς να ξεκόψωμε από τον κακό μας εαυτό,

από τα πάθη μας, από τις κακές ηδονές και από τις διασκεδάσεις του βίου, απ' ό,τι μας διασκορπίζει και μας απομακρύνει τον νου από τον ουρανό, στον οποίον χρειάζεται να μεταθέσωμε όλη μας την ύπαρξη («τον νουν εις ουρανόν μεταθέντες»).

Η απόφαση, βεβαίως, αυτή, να γίνη ο άνθρωπος ουρανοδρόμος και ουρανοπολίτης, όπως του αρμόζει, δεν είναι καθόλου εύκολη, διότι ο ίδιος είναι εγκλωβισμένος στα γήινα, απορροφημένος από τις φροντίδες και τις μέριμνες του βίου τούτου, καθηλωμένος στα κυρίαρχα πάθη της φιλαρχίας, της φιλοδοξίας και της φιληδονίας και εξαρτημένος από κάθε λογής εξαρτήσεις. Είναι σχεδόν αδύνατον να λυθή από τα δεσμά του κόσμου που τον κρατούν γερά δεμένο στις αλυσίδες των και τον καταδυναστεύουν.

Πολλοί, βεβαίως, είναι αυτοί που του υπόσχονται ελευθερία αλλά τον ξεγελούν για τους δικούς των λόγους. Εξ άλλου και εκείνοι κατάδυναστευμένοι είναι από τα δικά των δεσμά, είτε το παραδέχονται είτε όχι. Πώς είναι δυνατόν ένας δεσμώτης να χαρίση την ελευθερία σε άλλους δεσμώτες; Απλώς κάποιοι επιτήδειοι εμφανίζονται ως ελευθερωτές των άλλων, οι οποίοι έχουν ανάγκη να τους πιστέψουν.

Πώς, αλήθεια, πιστεύομε ότι μπορούμε να λυτρωθούμε από τα δεσμά μας, χωρίς τουλάχιστον και οι ίδιοι να προσπαθήσωμε; Πώς αισιοδοξούμε ότι θα αλλάξωμε την κακοδαιμονία γύρω μας, χωρίς πρωτίστως οι ίδιοι να φροντίσωμε γι' αυτό; Πώς θέλομε να απαλλαγούμε από τα φθοροποιά πάθη και τις ζημιογόνες εξαρτήσεις μας, χωρίς οι ίδιοι να πάρωμε απόφαση να διορθώσωμε τον κακό μας εαυτό; Πώς μπορεί να υπάρξη εξωτερική αναμόρφωση και αναδημιουργία, χωρίς εσωτερική ανανέωση;

Ας το πάρωμε, επί τέλους, απόφαση. Η «νέα κτίση» προϋποθέτει «νέους» ανθρώπους και νέα, υγιή μέσα και ζωογόνες δυνάμεις. Μόνον ένας νέος κτίστης μπορεί να την θεμελιώση, που δεν υπάγεται ο ίδιος στους νόμους της φθοράς και του θανάτου.

Πράγματι ο Νέος αυτός Κτίστης, ο Χριστός, και «το άνθος της αφθαρσίας», η Παναγία, εμφάνισαν και εμφανίζουν διαρκώς σε όλους τους ανθρώπους τον δρόμο και τον τρόπο της σωτηρίας αντιστοίχως. Η Ενανθρώπιση του Χριστού, «η θεϊκή συγκατάβασις», άναψε το φως για την δική μας μετάβαση από τα κάτω εις τα άνω, με γέφυρα την Παναγία.

Επομένως, μόνον εάν ακολουθήσωμε τον τρόπο ζωής και πολιτείας της Παναγίας και των Αγίων μας, εάν δηλαδή εμπιστευτούμε και εμείς την ζωή μας στον Νέο Κτίστη και δεχθούμε να ανακαινιστούμε σε όλη μας την ύπαρξη, και εάν στην συνέχεια πορευτούμε με συμμόρφωση στο θέλημα του ανανεωτή Δημιουργού μας, με υπομονή, επιμονή, πίστη, ελπίδα και εν Κυρίω αγάπη, τότε και μόνον τότε θα επέλθη και η συλλογική μας αναγέννηση.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος και άλλος τρόπος για την λύτρωσή μας από τα πολλά δεινά και τις πολλαπλές μάστιγες, που μας βασανίζουν, από τον δρόμο του Χριστού και τον τρόπο πολιτείας της Παναγίας και των Αγίων. Εφ' όσον έχωμε την δοκιμασμένη αυτήν συνταγή στα χέρια μας και γνωρίζωμε και τον ανανεωτή μας και το λιμάνι της σωτηρίας μας, γιατί να εμπιστευώμαστε την ύπαρξή μας στα χέρια άλλων φθαρτών και μάλιστα διεφθαρμένων «ανανεωτών»;

Ας αξιοποιήσωμε, επί τέλους, την ευκαιρία που μας προσφέρεται και πάλι αυτήν την ευλογημένη και κατανυκτική περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ώστε να αναγεννηθούμε πνευματικώς και να οδηγηθούμε καρδιακώς και σωματικώς, μέσα από την σταύρωση των παθών μας, στην προσωπική και στην καθολική μας ανάσταση, με την βοήθεια του Χριστού και τις πρεσβείες της Παναγίας Μητέρας Του. Γένοιτο!

Σοφία Μπεκρή

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>